

i

Коли дивлюся глибоко в любі очі,
 в душі цвітуть якісь квітки урочі,
 в душі квітки і зорі золотії,
 а на устах слова, але не тиї,
 усе не ті, що мріються мені,
 коли в ночі лежу я у пів сні.
 Либонь тих слів немає в жадній мові,
 ти цілий світ живе у кожному слові,
 і плачу я і сміюся, тремчу і млію,
 та в голос слів тих вимовить не вмію.

II.

Як би мені достати струн живих,
 /струн срібних, щирозлотих, як
/
 як би мені той хист, щоб грать на них,
 /так грать як той, що оживляв каміння/
 Таємно..

.....
 потужну пісню я б на струнах грала,
 неха* би /душу всю/ /жалі всі/ скарби всі вона зібрала,
 ті скарби, що лежать в душі на
 дні,
 ті скарби, що * для мене таємні,
 та мріється, що так вони коштовні,
 як ті слова, що в голос невимовні.

III.

Як би я всіми барвами владала,
 то я б на барву барву накладала,
 і малювала б ширим самоцвітом,
 отак, як сонечко пречисте літом,
 /тоді б/ допомогли б проречистії руки,
 чого помовить не /вміли/ здолали гукі
 і знав би ти /яка любов моя/ що є в душі моїї...
 Ох, барв, і струн, і слів бракує їй....
 І те, що в ній цвіте весною таємною,
 либонь умре, загине враз зо мною.

2.XI. 1904 Тифліс.

Оригінал в Тбілісі